

måtte være indgået på området i Europa. Ved vederlagsfastsættelsen må det tages i betragtning, at spredningen af udenlandske programmer har et vist sekundært præg i forhold til spredningen af de danske programmer, for hvilke kabelabonnenterne gennem licensbetaling til DR dækker de fulde omkostninger ved programmernes produktion og distribution. Når det gælder fastlæggelse af den del af vederlaget, som skal tilkomme radio- og fjernsynsselskaberne, bør hensyn – uanset på hvilket grundlag kravet rejses – særskilt tages til, om selskaberne rent faktisk opnår en øget indtjening gennem reklameindtægter som følge af videre-spredningen af deres programmer i Danmark. Samlet bør det vederlag, som den enkelte kabelabonnent skal udrede til rettighedshaverne for en given programspredning efter § 22 a, efter kulturministeriets opfattelse ikke overstige en vis mindre procentdel af, hvad der betales i licens til DR for eksistensen af de danske programmer.

Ansvaret for vederlagsafregningen med rettighedshavernes fællesorganisation påhviler principielt ejeren af det enkelte kabelanlæg, men den foreslåede licensordning udelukker ikke, at der – f.eks. i forbindelse med etableringen af det såkaldte hybridnet – ved teleforvaltningernes mellemkomst træffes aftale med rettighedshavernes fællesorganisation om visse rettighedstakster, som derefter eventuelt opkræves sammen med de tekniske abonnementsafgifter for tilslutning til hybridnettet.

Kan der ikke mellem fællesorganisationen og kabelanlæggene opnås enighed om størrelsen af det vederlag, som skal betales for spredning af et givent antal programmer, kan spørgsmålet indbringes for det i § 54 omhandlede nævn, jfr. nedenfor under nr. 12 og 13, som har den endelige administrative afgørelse.

Skulle der indenfor fællesorganisationen ikke kunne opnås enighed om den interne fordeling af det samlede vederlagsprovenu mellem de forskellige grupper af rettighedshavere, finder ministeriet, at sådanne spørgsmål bør løses ved intern voldgift eller lignende.

I stk. 2, 2. punktum, bestemmes det, at vederlagskravet ikke kan gøres gældende overfor kabelanlæg, som er af en så begrænset størrelse (25 husstande i en bygning eller en gruppe af nærtliggende bygninger), at de efter almindelig opfattelse har et utvivlsomt privat præg, som medfører, at videre-spredningen af programmer over anlægget er ophavsretten uvedkommende. Formålet med denne lovgivningsmæssige præcisering af området for rettighedshavernes vederlagskrav i henhold til § 22 a, stk. 2, jfr. §§ 45 og 47 a, er som nævnt at undgå

unødige og langvarige retstvister, som vil kunne hæmme udviklingen på kabelområdet. Ved fastlæggelsen af antallet 25 husstande har ministeriet også taget hensyn til, at der efter ministeriet for offentlige arbejders bekendtgørelse om fællesantenneanlæg m.v. af 8. september 1981 ikke kræves nogen teknisk oprettelsestilladelse for kabelanlæg i ejendomme, der omfatter mindre end 25 privatbeboelser. Den foreslåede undergrænse vil endvidere efter ministeriets opfattelse skabe mulighed for, at der kan fastlægges et rimeligt vederlagsniveau for den enkelte kabelabonnent baseret på et bredt solidarisk opkrævningsgrundlag. Undergrænsen vil endelig bidrage til, at man så vidt muligt undgår, at de ophavsretlige vederlag på en uheldig måde kommer til at influere på udbygningstakten for et kommende hybridnet.

Til stk. 4

Vederlagskrav efter § 22 a, stk. 2, må efter gældende ret antages at være undergivet en 20-årig forældelse efter bestemmelsen i Danske Lovs 5-14-4, idet den 5-årige forældelse, som findes i lov nr. 274 af 22. december 1908, næppe kan finde anvendelse på vederlag efter § 22 a som følge af, at vederlagskravet ikke direkte kan henføres under nogen af de fordringskategorier, som loven beskriver.

Efter kulturministeriets opfattelse ville det være nærliggende at fastsætte, at § 22 a – vederlagskrav skulle være undergivet en 5-årig forældelse svarende til 1908-loven. Efter nærmere overvejelse er ministeriet imidlertid nået til det resultat, at selv en 5-årig forældelse vil skabe betydelige administrative afregningsproblemer for den i stk. 3 nævnte danske fællesorganisation. Det må herved navnlig tages i betragtning, at organisationen skal foretage en så vidt mulig individuel afregning i forhold til et meget stort ubestemt antal udenlandske rettighedshavere, hvis værker og præstationer indgår i radio- og TV-programmer, som spredes over kabelanlæg i Danmark. For at undgå at fællesorganisationen nødsages til over en længere årrække at hensætte betydelige beløb til dækning af uanmeldte krav, foreslås det derfor i stk. 4, at vederlagskrav efter § 22 a, stk. 2, skal være undergivet en 3-årig forældelse. Forældelsen omfatter både de krav, som kan rettes af fællesorganisationen mod kabelanlæggene, og de krav, som de enkelte rettighedshavere kan rette mod fællesorganisationen. Reelt er der tale om eet vederlagskrav – rettighedshaverens krav mod kabelanlæggene – hvor fællesorganisationen er bærer af kravet. Af retstekniske